

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. Č., IČ: X
sídlem X

proti
žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2022, č. j. MHMP 611791/2022/Syř,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2022, č. j. MHMP 611791/2022/Syř (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 (dále jen „**správní orgán prvního**“

stupně“) ze dne 12. 1. 2022, č. j. MC05 10964/2022 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutí uznal správní orgán prvního stupně žalobce vinným ze dvou přestupků podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o provozu na pozemních komunikacích**“). Těch se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
3. První přestupek byl spáchán v souvislosti s protiprávním jednáním neztotožněného řidiče, kdy dne 14. 7. 2021 v 11:05 hodin bylo v parkovacím úseku Svornosti, Praha 5, GPS souřadnice 50°4'2.140"N, 14°24'34.894"E (v úseku platnosti svislého dopravního značení IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou „PO-PÁ 08-20 h NEBO S PLATNÝM PARKOVACÍM OPRÁVNĚNÍM“), automatizovaným technickým prostředkem, který dohlíží na dodržování pravidel parkování v placených zónách, lokalizováno a zadokumentováno stání motorového vozidla registrační značky X bez uhrazení parkovacího poplatku nebo platného parkovacího oprávnění. Neztotožněný řidič tímto porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích a zároveň se dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.
4. Druhý přestupek byl spáchán v souvislosti s protiprávním jednáním neztotožněného řidiče, kdy dne 26. 8. 2021 čase nejméně od 10:19 hodin do 12:34 hodin bylo v parkovacím úseku Na Valentince, Praha 5, GPS souřadnice 50°4'2.820"N, 14°24'33.206"E (v úseku platnosti svislého dopravního značení IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „PO-PÁ 08-20 h S PLATNÝM PARKOVACÍM OPRÁVNĚNÍM“), automatizovaným technickým prostředkem, který dohlíží na dodržování pravidel parkování v placených zónách, lokalizováno a zadokumentováno stání motorového vozidla registrační značky X bez platného parkovacího oprávnění, případně uhrazeného poplatku prostřednictvím příslušné aplikace. Neztotožněný řidič tímto porušil ustanovení § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) zákona o provozu na pozemních komunikacích a zároveň se dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.
5. Za uvedené přestupky uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, a to podle ustanovení § 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích za použití ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona. Rovněž byla žalobci uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Podstatný obsah žaloby

6. Za prvé žalobce v podané žalobě namítal nedostatečné vypořádání jeho námitek, že nebylo vedeno společné řízení, nebyl mu uložen správní trest dle zásady absorpce a nebyly absorbovány ani náklady řízení. Nedůvodně byly dle jeho názoru pominuty i jím navržené důkazy. V této souvislosti uvedl, že v průběhu přestupkového řízení upozornil správní orgány na povinnost vést společné řízení. Konkrétně také odkázal na spisové značky dalších proti němu samostatně vedených správních řízení a jejich spisy

navrhl provést jako důkaz. Správní orgány však podle něj rezignovaly na svou povinnost vést společné řízení a uložení trestu a povinnosti hradit náklady řízení dle zásady absorpce.

7. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2020, č. j. 3 As 173/2019-37, žalobce označil za nerelevantní, neboť ten se zabýval otázkou důkazní povinnosti žalobce v případě, že námitku nevedení společného řízení vznese prvně až v řízení před soudem. Správní orgán má však dle jeho názoru povinnost vést společné řízení *ex offio*.
8. Ohledně argumentace žalovaného, že některé z odkazovaných věcí jsou vedeny Úřadem městské části Praha 1 a Magistrátem hlavního města Prahy, žalobce poukázal na ustanovení § 88 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) s tím, že provedení společného řízení je relevantní, zda je dána příslušnost téhož správního orgánu. V tomto ohledu dovodil, že k projednání přestupků v této věci je příslušný jak Úřad městské části Praha 5, tak Magistrát hlavního města Prahy, který je příslušný i k projednání odkazovaných přestupků.
9. Za druhé žalobce správním orgánům vytkl, že nebylo prokázáno jednání popsané pod bodem č. 3 tohoto rozsudku. Zmínil, že shromážděné podklady nepostačují k prokázání toho, že vozidlo stálo právě v úseku upraveném dopravní značkou IP 13c. Z ničeho totiž nevyplývá souvztažnost mezi fotografiemi založenými ve správním spisu. Z fotografie na č. l. 2 správního spisu se podle něj podává, že jeho vozidlo stojí zaparkované mezi ostatními vozidly, a z fotografií na č. l. 3 a 4 správního spisu, že v ulici Svornosti je umístěna dopravní značka IP 13c. Ze situačního plánu pak vyplývá, že ulice Svornosti je přerušena minimálně jednou křižovatkou, která ukončuje platnost dopravního značení. Fotografie tedy neprokazují, že by vozidlo stálo právě za uvedenou dopravní značkou, a ze situačního plánu se nepodává, kde vozidlo stálo. Skutkový stav tak nebyl zjištěn bez důvodných pochybností.
10. Za třetí žalobce namítl, že obec vůbec nebyla oprávněna jakékoliv parkovné vybírat, pročez nemohl povinnost zaplatit parkovné porušit. K tomu odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08, a dodal, že žalovaný pouze zmínil, že pozemní komunikace byla vymezena ke zpoplatnění nařízením č. 19/2017, ale nepoukázal na žádný cenový předpis vydaný taktéž ve formě nařízení. Jelikož takový předpis neexistuje, nevznikla podle žalobce nikomu povinnost k úhradě parkovného. Nelze ho proto trestat za jeho neuhrazení. Nadto není ani zřejmé, jak vysoké parkovné měl uhradit.
11. Dále žalobce podotkl, že prokázáno nebylo ani to, že by komunikace byla vymezena ke zpoplatnění, neboť správní orgány neprovedly předmětné nařízení jako důkaz, přičemž na toto nařízení se nevztahuje zásada *iura novit curia*. Nebylo tak prokázáno splnění ani jedné z podmínek ke zpoplatnění komunikace.
12. Za čtvrté žalobce namítl, že ani na parkovacím automatu, ani na dodatkové tabulce k dopravní značce IP 13c nebyla umístěna žádná instrukce o způsobu úhrady parkovného. Dopravní značka IP 13c má totiž podle něj fakticky odkazující dispozici a stanoví jedinou povinnost, a to řídit se údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu. Jelikož tam ale žádné údaje nebyly, není jasné, čím se měl při úhradě parkovného řídit.

13. Dále žalobce v této souvislosti uvedl, že nemůže obstát obecné tvrzení o tom, že automat plátce po celou dobu vede a že k obsluze parkovacího automatu existují veřejně přístupné návody. Pokyny totiž musí být uvedeny přímo na automatu, nejsou-li uvedeny na značce či dodatkové tabulce. Pokud tedy má být činěn úsudek o tom, zda se pokyny řídil, je nutné, aby bylo nejprve prokázáno, že takové pokyny vůbec existovaly a jaké byly.
14. Napadené rozhodnutí tak označil žalobce za absurdní, neboť byl uznán vinným z porušení dopravní značky IP 13c, kterou však lze porušit pouze nerespektováním pokynů na značce, dodatkové tabulce či parkovacím automatu, přičemž žalovaný ani netvrdí, jaký konkrétní pokyn nerespektoval.
15. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas s tím, aby byl na webových stránkách Nejvyššího správního soudu zveřejněn rozsudek v jeho věci a navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15. 8. 2022 nejprve shrnul námitky uplatněné v podané žalobě a podrobně popsal průběh předcházejícího správního řízení. Následně se k uplatněným námitkám vyjádřil.
17. K námitce týkající se nevedení společného řízení žalovaný podotkl, že žalobce pouze odkázal na spisové značky dalších řízení a neuvedl, v jakém procesním stádiu se tato řízení nacházejí ani zda se týkají přestupků provozovatele vozidla. Rovněž poznamenal, že není oprávněn projednat ve společném řízení v prvním stupni přestupky, které v prvním stupni projednávají orgány městských částí. Zmínil také podmínky vedení společného řízení a zdůraznil, že správní orgán musí být příslušný k vedení všech řízení.
18. Dále žalovaný citoval části rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2020, č. j. 3 As 173/2019-37, a ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 As 301/2018-46. Z těchto rozsudků podle něj plyne, že důkazní břemeno týkající se vedení společného řízení či uplatnění zásady absorpce tíží žalobce, jakožto odvolatele. Pokud ten uvede pouze několik spisových značek bez bližší specifikace, není to k prokázání nutnosti aplikovat zásadu absorpce dostačující. Nadto žalovaný konstatoval, že žádná z žalobcem odkazovaných věcí nesplňovala podmínky pro sloučení do společného řízení.
19. K namítanému neprokázání jednání žalovaný uvedl, že umístění dopravní značky v daném místě vyplývá z fotodokumentace a je podpořeno situačním plánkem. Současně je mu z předchozí úřední činnosti známo, že v daném místě je dopravní značka IP 13c umístěna a k jejímu osazení jistě nedošlo jen z důvodu vyfocení vozidla žalobce. Z fotografií na č. 1. 2 a 3 správního spisu je dle jeho názoru zřejmé, že vozidlo žalobce stojí v úseku označeném dopravní značkou IP 13c.
20. Taktéž žalovaný uvedl, že ke zpoplatnění místních komunikací vydala Rada hlavního města Prahy nařízení č. 19/2017, kterým se vymezují oblasti, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. Současně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2020, č. j. 1 As 508/2019-28.

21. Stejně tak neobstojí podle žalovaného ani námitka, že na parkovacím automatu a dodatkové tabulce nebyla žádná instrukce o způsobu úhrady parkovného. Parkovací automat totiž plátce po celou dobu vede a uvádí mu jasné a srozumitelné pokyny. K jeho obsluze navíc existují i veřejně přístupné návody.
22. Rovněž žalovaný podotkl, že odkaz na nařízení č. 19/2017 byl zcela dostačující, neboť to je vydáno Radou hlavního města Prahy a je uveřejněno ve Sbírce právních předpisů hlavního města Prahy. Jedná se o normativní právní akt vydaný v rámci přenesené působnosti a má charakter prováděcího právního předpisu, protože se jako důkaz neprovádí. Toto nařízení obsahuje vymezení oblastí hlavního města Prahy, v nichž lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. Do takové oblasti pak spadají i ulice Svornosti a Na Valentince.
23. Závěrem svého vyjádření žalovaný navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu odmítl, neboť není důvodná.

IV. Obsah správního spisu

24. Ze správního spisu zjistil zdejší soud následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
25. Dne 23. 7. 2021 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení o podezření ze spáchání přestupku učiněné příslušným orgánem Městské policie hlavního města Prahy. Toto oznámení bylo doplněno fotodokumentací a situačním plánkem. Správní orgán prvního stupně po provedeném šetření dospěl ke zjištění, že dne 14. 7. 2021 v 11:05 hodin v parkovacím úseku Svornosti, Praha 5, GPS souřadnice 50°4'2.140"N, 14°24'34.894"E, orgán Městské policie hlavního města Prahy lokalizoval a zadokumentoval porušení pravidel prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Neztotožněný řidič bez uhrazení parkovného nebo příslušného povolení zastavil a stál v úseku označeném dopravní značkou IP 13c, tj. na placeném parkovišti, přičemž se neřídil bližšími údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu. Tím porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích.
26. Na základě toho správní orgán prvního stupně nejprve vyzval žalobce jako provozovatele vozidla k uhrazení určené částky. Žalobce na zaslanou výzvu reagoval přípisem, v němž uvedl, že vozidlo řídil osobně a pro případ zahájení přestupkové řízení o přestupku podle ustanovení § 125c zákona o provozu na pozemních komunikacích zmocnil ke svému zastupování Ing. M. J.
27. Dne 6. 9. 2021 pak bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno další oznámení o podezření ze spáchání přestupku učiněné příslušným orgánem Městské policie hlavního města Prahy. Toto oznámení bylo taktéž doplněno fotodokumentací a situačním plánkem. Správní orgán prvního stupně po provedeném šetření dospěl ke zjištění, že dne 26. 8. 2021 v 12:34 hodin v parkovacím úseku Na Valentince, Praha 5, GPS souřadnice 50°4'2.820"N, 14°24'33.206"E, orgán Městské policie hlavního města Prahy lokalizoval a zadokumentoval porušení pravidel prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Neztotožněný řidič neoprávněně po dobu delší než 3 minuty zastavil a stál na vyhrazeném parkovišti (v úseku platnosti svislé

- dopravní značky IP 12) s jiným vozidlem, než pro které bylo parkoviště vyhrazeno. Tím porušil ustanovení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o provozu na pozemních komunikacích.
28. I v tomto případě správní orgán prvního stupně nejprve vyzval žalobce jako provozovatele vozidla k uhrazení určené částky. Žalobce na zasloupanou výzvu taktéž reagoval přípisem, v němž uvedl, že vozidlo řídil osobně a pro případ zahájení přestupkové řízení o přestupku podle ustanovení § 125c zákona o provozu na pozemních komunikacích zmocnil ke svému zastupování Ing. M. J.
29. Správní orgán prvního stupně tedy následně vyrozuměl žalobce o zahájení řízení přestupcích řidiče vozidla a předvolal jeho zástupce k ústnímu jednání, které se konalo dne 18. 10. 2021. Usnesením ze dne 26. 11. 2021, č. j. MC05 258844/2021 (dále jen „**usnesení o zastavení řízení**“), pak správní orgán prvního stupně zastavil řízení o přestupcích řidiče vozidla, neboť spáchání skutků, o nichž bylo řízení vedeno, nebylo obviněnému (žalobci) prokázáno. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 3. 2. 2022, č. j. MHMP 179637/2022/Syř, tak, že podané odvolání se zamítá a napadené usnesení se potvrzuje.
30. Správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce o zahájení řízení o přestupcích provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích a předvolal jeho zástupce k ústnímu jednání. Řízení bylo zahájeno pro podezření z porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť žalobce jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. K porušení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích mělo dojít jednáními popsanými výše pod body 25 a 27. Dne 10. 1. 2022 se konalo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce a dne 17. 1. 2022 vydal správní orgán prvního stupně prvostupňové rozhodnutí.
31. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. K jednání ze dne 14. 7. 2021 uvedl, že skutek nebyl provedeným dokazováním prokázán, na daném místě nelze parkování zpoplatnit, nedošlo ani k vydání cenového předpisu o zpoplatnění dané pozemní komunikace, k dopravní značce IP 13c nebylo vydáno opatření obecné povahy a na parkovacím automatu ani na dodatkové tabulce nebyla umístěna žádná instrukce o způsobu úhrady. Dále žalobce popřel, že by jím provozované vozidlo dne 26. 8. 2021 stálo právě v působnosti dopravní značky IP 12. K dopravní značce IP 12 podle něj taktéž nebylo vydáno opatření obecné povahy. Rovněž namítl nesplnění zákonných podmínek k zahájení řízení a vydání usnesení o zastavení řízení. Toto odvolání pak doplnil ještě o námitku týkající se nevedení společného řízení a neaplikování zásady absorpce, přičemž uvedl výčet řízení, které měly vzít správní orgány v potaz. Také zpochybnil zjištění projednávaných přestupků prostřednictvím automatizovaného technického prostředku. V rámci předání spisu k projednání podaného odvolání žalovanému se správní orgán prvního stupně vyjádřil k uplatněným námitkám. Mimo jiné sdělil, že eviduje tři skutky spojené s motorovým vozidlem provozovaným žalobcem. Jedná se o věc vedenou pod sp. zn. MC05-S 32787/2020, která byla odložena z důvodu zániku odpovědnosti. Další dva skutky jsou pak předmětem tohoto řízení. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jímž jej zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V. Rozhodnutí bez nařízení jednání

32. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalobce výslovně v podané žalobě s rozhodnutím bez jednání souhlasil a žalovaný k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

33. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zdejší soud zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
34. Podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích se *provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
35. Podle ustanovení § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.*
36. Podle ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o hlavním městě Praze**“) *vykonávají orgány hlavního města Prahy přenesenou působnost, která je zvláštním zákonem svěřena orgánům obcí, orgánům obcí s pověřeným obecním úřadem a orgánům obcí s rozšířenou působností, není-li dále stanoveno jinak.*
37. Podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze *vykonávají orgány městské části přenesenou působnost městské části v rozsahu stanoveném zákonem a v mezích zákona Statutem.*
38. Podle ustanovení § 32 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze *lze orgánům městských částí v mezích zákona svěřit Statutem přenesenou působnost, která je zvláštním zákonem svěřena orgánům obcí, orgánům obcí s pověřeným obecním úřadem nebo orgánům obcí s rozšířenou působností, není-li dále stanoveno jinak.*
39. Podle ustanovení § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích *je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
40. K první žalobní námitce týkající se nevedení společného řízení a neaplikování zásady absorpce zdejší soud uvádí, že tuto námitku důvodnou neshledal. V obecné rovině je na místě předně poznamenat, že z ustanovení § 88 zákona o odpovědnosti za přestupky skutečně vyplývá povinnost správního orgánu projednat za splnění stanovených

podmínek sbíhající se přestupky ve společném řízení. Poukázat je však nutné i na závěry ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyjádřené např. v rozsudku ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 As 5/2020-50. V jeho rámci Nejvyšší správní soud uvedl: „K užití absorpční zásady Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu, z níž je patrné, že ani nevedení společného řízení není takovou vadou, pro niž by bylo nutné rozhodnutí správních orgánů rušit, byla-li dodržena zásada absorpční. Uložení sankce za správní delikt v jednom řízení nebrání pozdějšímu samostatnému projednání souběžně spáchaných deliktů. Při ukládání sankce za ně však musí být v souladu se zásadou absorpce přihlédnuto k již uložené pokutě. Jak je uvedeno výše, z napadeného rozsudku není ani v této otázce patrné, že krajský soud k této skutečnosti přihlédl, a to i přes to, že stěžovatel již v žalobě upozornil na skutečnost, že musel na uhradit podstatně vyšší částku, než kdyby bylo vedeno společné řízení (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, rozsudek ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017 - 62, rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018 - 87, rozsudek ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 As 301/2018 - 46).“

41. Jak tedy vyplývá z těchto citovaných závěrů, je vedení společného řízení pouhou procesní cestou pro uplatnění zásady absorpce (vyjádřené v ustanovení § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky) v případě trestání sbíhajících se přestupků. Není tak třeba bezpodmínečně trvat na vedení společného řízení, ale na aplikaci zásady absorpce. Správní orgán proto musí při ukládání trestu přihlížet k dříve uloženým trestům za sbíhající se přestupky i v případě, že o nich nebylo vedeno společné řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 As 351/2020-26).
42. Žalobci je třeba dát za pravdu, že skutečně v doplnění svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí upozornil správní orgány na jejich povinnost vést společné řízení a uvedl výčet věcí, v jejichž případě mělo dojít k vedení společného řízení a aplikování zásady absorpce. Žalovaný se však otázkou vedení společného řízení a aplikování zásady absorpce v souvislosti s odkazovanými věcmi řádně zabýval a dostatečně v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč vedení společného řízení (a zejména aplikování zásady absorpce) nepřipadalo v úvahu.
43. Na straně 8 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce čtyřikrát zmínil spisovou značku správního orgánu prvního stupně v projednávané věci. Ve dvou případech pak došlo k odložení věci pro zánik odpovědnosti za přestupek, což žalobce v podané žalobě žádným způsobem nerozporoval. V případě těchto věcí tedy skutečně nemohlo dojít k aplikaci zásady absorpce, když žádný trest žalobci uložen nebyl a nebylo tak možné k němu ani přihlédnout.
44. Zbývající věci byly podle žalovaného projednávány jiným správním orgánem, a to Magistrátem hlavního města Prahy a Úřadem městské části Praha 1. Podmínky pro vedení společného řízení a aplikaci zásady absorpce u nich tedy dle jeho názoru splněny nebyly. K tomu však žalobce namítl, že není relevantní, zda přestupky projednává též správní orgán, ale zda je dána příslušnost téhož správního orgánu. Přitom dovodil, že v případě přestupku provozovatele vozidla jsou k jeho projednání (věcně) příslušné jak úřady jednotlivých městských částí, tak Magistrát hlavního města Prahy, protože bylo vedení společného řízení na místě. S tímto závěrem žalobce se ovšem nelze ztotožnit.

45. Věcně příslušným orgánem pro vedení řízení o přestupku provozovatele vozidla je podle ustanovení § 124 odst. 5 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích obecní úřad obce s rozšířenou působností. Podle ustanovení § 128a zákona o provozu na pozemních komunikacích je pak působnost stanovená obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností výkonem přenesené působnosti. Přenesenou působnost svěřenou orgánům obcí s rozšířenou působností vykonávají podle ustanovení § 31 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze orgány hlavního města Prahy. Avšak tuto působnost lze Statutem hlavního města Prahy svěřit orgánům městských částí (viz ustanovení § 32 odst. 1 a 2 zákona o hlavním městě Praze). Statut hlavního města Prahy (obecně závazná vyhláška č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy) pak v ustanovení § 3 ve spojení s přílohou č. 3 svěřuje do působnosti městských částí mimo jiné projednávání přestupků spáchaných porušením dopravní značky č. IP 12 a IP 13c v souvislosti s narušením režimu parkování v zónách placeného stání zřízených na území příslušné městské části. V těchto případech byl tedy výkon přenesené působnosti prostřednictvím Statutu hlavního města Prahy (a to na základě zákona) svěřen orgánům městských částí, pročez ji namísto orgánů hlavního města Prahy vykonávají právě orgány městských částí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2006, č. j. 4 As 73/2005-56, a ze dne 7. 12. 2007, č. j. 5 As 22/2007-114). K projednání přestupků provozovatele vozidla v této věci tak byl příslušný pouze Úřad Městské části Praha 5 a nikoliv Magistrát hlavního města Prahy. Žalovaný tak dospěl ke správnému závěru, že podmínky pro vedení společného řízení a aplikování zásady absorpce v souvislosti s žalobcem odkazovanými věcmi nebyly splněny, neboť k jejich projednání nebyl příslušný týž správní orgán.
46. Nad rámec výše uvedeného ještě zdejší soud dodává, že nelze přehlédnout ani závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 As 351/2020-26. V něm Nejvyšší správní soud dovodil, že *„samotné porušení nevedení společného řízení nelze považovat za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu, jelikož vedení společného řízení je pouhou procesní cestou k uplatnění zásady absorpce pro účely trestání sbíhajících se přestupků. V pořadí prvním rozhodnutím o jednom z více sbíhajících se přestupků nemůže být tato zásada porušena, „proto nevedení společného řízení (jež by umožnilo princip absorpce naplnit) nemůže být vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Je třeba bezpodmínečně trvat na aplikaci zásady absorpce, nikoli na vedení společného řízení, přičemž i bez vedení společného řízení lze naplnění zásady absorpce docílit. Až v pořadí druhým (popř. dalším) správním rozhodnutím o jiném z více sbíhajících se správních deliktů by správní orgán mohl absorpční zásadu porušit, a to tehdy, nepřihlížel-li by k sankcím uloženým dříve za sbíhající se správní delikty“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. prosince 2019 č. j. 9 As 164/2018 - 36, č. 3963/2020 Sb.).“*
47. Pokud by se tedy v projednávané věci jednalo o první rozhodnutí o jednom z více sbíhajících se přestupků, nemohlo by k porušení zásady absorpce dojít. V případě, že by se nejednalo o takové první rozhodnutí, bylo by možné vycházet ze závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018-87, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: *„Jak již soud připomněl výše, úprava společného řízení o správním deliktu je neúplná, zejména neumožňuje obdobně jako je tomu v trestním řízení při nevedení společného řízení o všech sbíhajících deliktech, zrušit předcházející rozhodnutí ve věci a uložit souhrnný trest. Pro použití pravidel pro ukládání souhrnného trestu uvedených v § 43 odst. 2 trestního zákoníku chybí v oblasti správního trestání dostatečný právní základ, a nelze je použít ani analogicky. Současně zákon o silničním provozu v § 125c*

odst. 9 zapovídá možnost upustit u nyní projednávaných správních deliktů od uložení sankce. Zákon správním orgánům nedává ani zmocnění k uložení sankce pod zákonem stanovenou sazbou. I přes konstatovaná pochybení správního orgánu by tedy po zrušení rozhodnutí neměl žalovaný jinou možnost, než rozhodnout stejně jak to již učinil, tedy uložit nejnižší možnou pokutu, neboť neexistuje žádná jiná zákonná možnost, jak bylo možno při ukládání sankce v tomto řízení absorpční zásadu zohlednit. I přesto, že to správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně neuvedly, má soud za to, že s ohledem na výši uložené sankce byla absorpční zásada dostatečně reflektována, neboť stěžovateli nemohla být v nynějším řízení uložena nižší pokuta.“ I v projednávané věci totiž byla uložena pokuta na spodní hranici zákonné sazby [viz ustanovení § 125f odst. 4 ve spojení s ustanovením § 125c odst. 5 písm. g) zákona o provozu na pozemních komunikacích], od potrestání nebylo možné upustit (viz ustanovení § 125c odst. 9 zákona o provozu na pozemních komunikacích) a nebyly splněny ani podmínky pro aplikaci ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky o mimořádném snížení výměry pokuty. Zásada absorpce by tedy nemohla být napadeným rozhodnutím porušena ani kdyby byly podmínky pro vedení společného řízení splněny. K jejímu porušení by pak nedošlo ani tím, že žalobci by byla uložena vícekrát povinnost nahradit náklady řízení, neboť absorpční zásada upravená v ustanovení § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky se týká pouze ukládání správních trestů a uložení povinnosti nahradit náklady řízení nelze považovat za správní trest.

48. K druhé námitce žalobce týkající se neprokázání předmětného jednání ze dne 14. 7. 2021 zdejší soud uvádí, že zejména fotografie založené ve správním spisu na č. 1. 2 a 3 a situační plánek (č. 1. 5 správního spisu) dostatečně prokazují, že vozidlo žalobce stálo v místě, kde režim parkování upravuje dopravní značka IP 13c. Jak sám žalobce v podané žalobě uznává, je na jedné z fotografií (č. 1. 2 správního spisu) zachyceno jeho vozidlo stojící zaparkované mezi ostatními vozidly. Na další fotografii (č. 1. 3 správního spisu) je pak zachyceno, že v ulici Svornosti je umístěna dopravní značka IP 13c. Z času pořízení obou fotografií (obě byly podle údajů na nich uvedených pořízeny v rozmezí 2 sekund) a jejich celkové kompozice (na obou jsou zjevně v pozadí zachyceny stejné budovy i automobily) pak vyplývá jejich vzájemná souvztažnost. Ačkoliv tedy vozidlo žalobce není ani na jedné z fotografií zachyceno spolu s dopravní značkou IP 13c, je jasné, že stojí právě na místě regulovaném touto dopravní značkou. Nadto se z fotografií podává i to, že uspořádání dovoleného stání je v daném místě vyznačeno prostřednictvím vodorovné dopravní značky V 10d (Parkovací pruh), která vymezuje platnost informativní značky označující parkoviště (viz ustanovení § 3 odst. 7 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů). V takto vymezeném parkovacím pruhu přitom vozidlo žalobce evidentně stojí. Uvedený závěr je pak podpořen i situačním plánkem, na němž je vozidlo žalobce taktéž (červenou barvou) vyobrazeno právě v místě, které předmětná dopravní značka reguluje. Zdejší soud tak má za to, že jednání bylo opatřenými podklady dostatečně prokázáno, pročez považuje žalobcem vznesenou námitku za zcela nedůvodnou.
49. Ani třetí námitku žalobce týkající se práva obce zpoplatnit užití pozemní komunikace zdejší soud neposoudil jako důvodnou. V tomto ohledu je vhodné předeslat, že již sama dopravní značka stanovuje povinnost zaplatit parkovné (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 24/2018-52, ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 As 310/2018-17, a ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019-32). Tomu odpovídá povinnost řidiče řídit se mimo jiné dopravními značkami, jak vyplývá z ustanovení § 4 písm. c)

- zákona o provozu na pozemních komunikacích (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2022, č. j. 4 As 19/2022-41).
50. Ve zmíněném usnesení ze dne 14. 12. 2022, č. j. 4 As 19/2022-41, dále Nejvyšší správní soud dovodil, že „*řidič motorového vozidla tedy musí na základě dopravní značky „IP 13c“ zaplatit parkovné podle podmínek uvedených na ní, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu bez ohledu na hypotetickou možnost nezákonnosti umístění takové dopravní značky v místě, kde je automobil zaparkován. Tato skutečnost není rozhodná pro posouzení, zda byl spáchán dopravní přestupek spočívající v nerespektování dopravní značky, neboť ta je ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu opatřením obecné povahy, o jejímž zrušení není oprávněn rozhodovat správní orgán v řízení o přestupku ani krajský soud či Nejvyšší správní soud v navazujícím přezkumném řízení, nýbrž toliko správní soudy v jiném procesním režimu řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podle § 101aa násl. s. ř. s.*“ Dále Nejvyšší správní soud v tomto usnesení uvedl, že „*z hlediska posouzení spáchání dopravního přestupku spočívajícího a neuhrazení parkovného postačil pouze poznatek o umístění dopravní značky „IP 13c“ v místě, kde ve shora uvedené době stálo předmětné vozidlo. Jestliže se správní orgány a krajský soud zabývaly splněním jedné z podmínek pro zpoplatnění úseku pozemní komunikace uvedené v § 23 zákona o pozemních komunikacích, učinily tak nad rámec potřebný pro náležité zjištění skutkového stavu věci, a nelze jim tak vytýkat, že se nezabývaly i naplněním druhé podmínky vymezené v tomto ustanovení, tedy tím, zda byl vydán cenový výměr.*“ (Srov. též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2023, č. j. 8 As 329/2021-54, a ze dne 20. 7. 2023, č. j. 10 As 139/2022-42).
51. I v projednávané věci tak bylo v souladu s výše citovanou judikaturou nadbytečné zkoumat v řízení o přestupku splnění podmínek pro zpoplatnění užití pozemní komunikace podle ustanovení § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Zdejší soud tedy splnění těchto podmínek vůbec neposuzoval. Ani správní orgány nepochybily, když se taktéž v rámci správního řízení jejich splněním nijak blíže nezabývaly. Postačilo totiž toliko zjištění o umístění dopravní značky v místě, kde žalobcovo vozidlo v předmětné době stálo.
52. Pro úplnost zdejší soud dodává, že tento závěr není v rozporu ani s žalobcem citovaným usnesením Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08. K tomu lze opět odkázat na závěry vyjádřené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2022, č. j. 4 As 19/2022-41, který v tomto ohledu poznamenal, že „*Ústavní soud v usnesení ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08, uvedl, že zmocňovací ustanovení § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích předpokládá existenci dvou právních předpisů, a to nařízení obce o vymezení zpoplatněných úseků pozemních komunikací a cenový výměr. Nicméně v této věci se nezabýval dopravním přestupkem spočívajícím v porušení povinnosti řídit se dopravní značkou „IP 13c“ a v nezaplacení parkovného, nýbrž návrhem na zrušení nařízení hl. m. Prahy o vymezení oblastí se zpoplatněnými úseky místních komunikací, jež odmítl, protože se nejednalo o právní předpis, nýbrž o opatření obecné povahy. Toto usnesení Ústavního soudu tedy není v rozporu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž povinnost hradit parkovné vyplývá přímo z dopravní značky „IP 13c“ a v řízení o dopravním přestupku není povinností správních orgánů ani soudů zkoumat naplnění podmínek podle § 23 zákona o pozemních komunikacích.*“
53. Jako opodstatněnou nelze posoudit ani čtvrtou námitku žalobce týkající se absence instrukcí pro řidiče o způsobu úhrady parkovného. Zdejší soud předně poukazuje na to,

že povinnost zaplatit parkovné stanoví samotná dopravní značka IP 13c, jak již bylo rozebráno výše. Nejedná se tedy o situaci, kdy by z dopravní značky plynula pouze povinnost řídit se nějakými dalšími instrukcemi, jak dovozuje žalobce. V této souvislosti je pak vhodné odkázat i na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2022, č. j. 8 As 8/2020-40, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: *„Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 28. 8. 2019, čj. 2 As 310/2018-17, otázka povinnosti uhradit cenu parkovného na placeném parkovišti „není založena případnými (výhradně informačními) údaji uvedenými na parkovacích automatech, ale plyne krom příslušné normativní úpravy stanovující platební povinnost za parkování na rozhodném místě též ze samotné logiky placeného parkování a lze na ni usuzovat na základě prosté lidské zkušenosti.“ Z uvedeného tedy plyne, že povinnost uhradit cenu parkovného (zaplatit a vyzvednout si parkovací lístek) měl nezjištěný řidič vozidla provozovaného stěžovatelkou již na základě toho, že zastavil na parkovišti s parkovacím automatem označeném příslušnou dopravní značkou.“ V rozsudku ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 As 310/2018-17, také Nejvyšší správní soud zmínil, že „[p]arkovací automaty totiž zobrazují informace, jež jsou pouze informativního charakteru (údaje o aktuálním čase, provozní době parkoviště či alternativních způsobech platby), samy však řidiči nestanoví žádnou novou povinnost v rámci působnosti dopravního značení „IP 13c.“*

54. Absurdním tak je závěr žalobce, že povinnost stanovenou dopravní značkou IP 13c lze porušit pouze nerespektováním pokynů na značce, dodatkové tabulce k této značce či parkovacím automatu. Povinnost zaplatit parkovné v placeném úseku totiž vyplývá již ze samotné dopravní značky a také na ni lze usuzovat na základě samotné logiky placeného parkování a prosté lidské zkušenosti. Tvrzení, že způsob placení nevyplýval z dopravního značení, přitom označil za absurdní i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019-32 (v této věci se jednalo o umístění lístku za čelní sklo). Absence pokynů k zaplacení parkovaného na dopravní značce, dodatkové tabulce či parkovacím automatu tedy není způsobilá zbavit osobu povinnosti zaplatit parkovné na parkovišti označeném dopravní značkou IP 13c. Nad rámec výše uvedeného lze uvést, že v projednávané věci vyplývá způsob placení parkovného i z nařízení hlavního města Prahy č. 19/2017 Sb. hl. m. Prahy, kterým se vymezují oblasti hlavního města Prahy, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy (konkr. viz ustanovení § 4 a 5 tohoto nařízení).

VII. Závěr a náklady řízení

55. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
56. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 28. prosince 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce